

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Honori[i] Reggi[i] Kemnathensis De Statu Ecclesiae Britannicae Hodierno, Liber Commentarius

Horn, Georg

Dantisci, 1647

Catalogus errorum & haeresium & blasphemiarum in Anglia productarum,
inde usque ab anno 1640, maximè tamen tribus postremis annis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34026

tigandum. Si nomen Episcopi displiceat, Moderatorem, Præsidentem, Super-intendentem, Inspectorem vocari posse. *Hæc Episcopus ille*, nondum oblitus fui & qualis olim fuerit. Constans unius in plures auctoritas est radix Episcopatus. Et notum ex hoc constantium Præsidentum Equo Trojano, Episcopos Scotiæ sub Jacobo immisos. Mense Februario 1646 à delegatis Parlamenti pro Religione, decretum fuit; Independentes à subordinatione classium exemptos esse debere. Presbyteriani quærebant: In quibus ergo consentire vellent? Responderunt Independentes: Non se hoc declarare posse, quia nondum sciant, quousque Ecclesias purgaturi sint. Regefferunt illi: Non se posse reformare & purgare Ecclesias, antequam habeant auctoritatem & potestatem eas reformandi & purgandi. Ibi tum negotium pacis inter partes hæsit. Mense Martio Parlamentum Commissarios Ecclesiis imposuit. Nunquam ad eò tumultuatum fuit à Provinciis & Civitate. Presbyteriani protestabantur contra absurdum institutum, & petitionem Parl. exhibuerunt, quam Independentes deteriorem esse dicebant XIII Episcoporum protestatione. Denique res ad apertam seditionem spectabat, & jaçtabatur per Provincias: Nisi Parlamentum Commissarios illos tollat, tum se tributa excussuros, & Massejum Ducem Libertatis suæ creaturos.

Catalogus errorum & hæresium & blasphemiarum in Anglia productarum, inde usque ab anno 1640, maximè tamen tribus postremis annis.

Quoniam hætenus in genere actum fuit de magno hæresium in Anglia incremento, & summa quoque turbonum Ecclesiæ orthodoxæ genera aperta: ideo nunc particularius cuncta errorum monstra in lucem protrahenda sunt.

Facile

Facile enim concesserim, quod multi dicunt, Angliam receptaculum infamis ejusmodi credendi, scribendi, docendi licentiæ factum; sed & illud non ignorandum est, longè majora pietatis incrementa fuisse; & non habere omnes sectas, hæreses, schismata, quod uni illi summis viribus opponere queant.

Catalogus hic erit ingens, immanis & incredibilis. Cæterum haud-quaquam dubitandum est, quin ejusmodi apud Anglos venditata sint, & hoc communis totius regni experientia testatur. Habebis conflugem horribilium effatorum. Et hoc quoque statuendum erit, non ullam esse sectam, quæ omnia hæc profiteri aufit. Quædam Enthiastas, alia Scepticos, Antinomos, Arrianos, Anabaptistas respiciunt.

Hæ igitur opiniones sunt, quæ ab anno 1640, maximè tamen his tribus posterioribus annis, in Anglia prævaluerunt.

I. Scripturam non posse dici verbum Dei. Solum Christum esse verbum Dei; Scripturam literam mortuam, nec majoris fidei quàm humana scripta, & inventionem humanam.

II. Scripturam, sive Ebræa, Græca, Anglica, &c. sit, tantum esse humanæ autoritatis, nec posse revelare Deum; Itaque solum Christum esse regulam obedientiæ.

III. Scripturam esse incertam & insufficientem, nec ei fidem superstruendam.

IV. Revelationes Dei non esse alligandas ad Scripturam, nec dimidium gloriæ Dei sive in praxi, sive doctrina adhuc revelatum; sed expectandum, quid ulterius revelaturus sit in corde nostro.

V. Scripturam esse meram allegoriam, & quoad propria nomina, & quoad personas ac res; atque has allegorias esse mysteria & spiritualem sensum ejus.

VI. Scripturam esse opus merè humanum, non verò

peculiariter inspiratum. Quod dicatur sanctos scripsisse ex inspiratione divina, id non de alio Spiritu intelligendum, quàm à quo fluunt aliæ actiones humanæ, & in quo vivimus, movemur & sumus.

VII. Scripturam V. Testamenti non concernere Christianos. Itaque Sectarii rejiciunt testimonia V.T., & aliqui non legunt V.T. nec id compingunt cum novo. VIII. Rationem sanam esse Regulam fidei: & eatenus credendum Scripturis & doctrinæ Trinitatis, Incarnationis, Resurrectionis, quatenus congruunt rationi; non aliter. IX. Novum Testamentum non obligare ulterius ad credendum, quàm Spiritus in præsens revelet eum locum esse verbum Dei. X. Scripturam in vulgata Lingua sine expositione in Ecclesia prælegere, pejus esse quàm Latinam populo prælegere. Hanc enim nec nocere, nec prodesse.

XI. Deum esse authorem peccati, quatenus est ἀνομιὰ & ἀμαρτία. XII. Omnia mendacia esse ex ore Dei. XIII. Hanc esse voluntatem Dei, ut inde ab adventu Filii ejus, sit permissio Paganæ, Judaicæ, Turcicæ, Antichristianæ Religionis, nec nisi verbo Dei contra eas pugnandum: & peccatum sine comparatione maximum esse in Magistratu, uti coerciva potestate contra conscientias; Magistratum ne quidem ob blasphemias, etiamsi Deus & Scriptura negaretur, quenquam punire posse. XIV. Neminem propter peccatum damnari, sed quia Deus ita velit. XV. Hominem habuisse vitam, antequam Deus inspiraret eam; & id quod inspiravit, fuisse partem essentiæ divinæ, ac ad Deum reverti. XVI. Deum æqualiter diligere contemptissimam creaturam, ut bufonem, atque sanctos suos. XVII. Nullum alium Spiritum esse, quàm Deum; & Principem aëris qui regnet in filiis inobedientiæ, Deum esse. XVIII. Deum non decrevisse omnes actiones hominis: quia homines agentes decreta Dei non peccent:

cent. XIX. Deum nunquam esse iratum, vel pœnitere; aliàs mutabilem fore. XX. Non esse Electionem particularem, sed generalem sub conditione perseverantiæ; nec Scripturam ullibi loqui de reprobatione. XXI. Animam cum corpore interire; & omnia, excepto Deo, finem habitura. XXII. Quamlibet creaturam initio Deum fuisse & esse: Vitam esse spiritum Dei revertentem ad Deum: & Deum absorbere eum sicut gutta ab Oceano. XXIII. Ad salutarem cognitionem Dei non sufficere Deum nosse ex libro Naturæ vel Scripturæ: sed eum non esse noscendum abstractè à misericordia & omnibus aliis attributis. XXIV. In unitate Dei non esse Trinitatem. XXV. Non tres personas esse in Deo, sed tantùm tria officia. XXVI. Unam tantùm in Deo personam.

XXVII. Christum non esse Deum verum & essentialem, sed nominalem; nec per æternam generationem, sed quatenus sit homo. XXVIII. Christi humanam naturam æquè ac nostram peccato Originali esse corruptam: Christum à nativitate usque ad mortem eandem originalem corruptionem ac nos habuisse. Eum tam suscepisse in naturam suam peccatum nostrum, quàm carnem; nec sanctiorem, quàm nos simus. Contrarium pugnare cum honore Dei & consolatione sanctorum. XXIX. Magna nos expectasse à quodam crucifixo Jesu, sed id nihil prodesse. Debere esse Christum formalem in nobis Deitatem unitam humanitati nostræ. Christum nil aliud egisse in hoc mundo, nisi quod xxxii annos vixerit. Benedictum esse illum, qui nunquam confisus sit crucifixo Christo. XXX. Christum fuisse verum hominem cum crearet nos, imò ab omni æternitate. Et etiamsi non habuerit carnem, tamen eum esse verum hominem sine carne. XXXI. Christum pro omnibus hominibus æqualiter mortuum tam sufficienter quàm efficaciter, tam pro Juda quàm pro Petro. XXXII.

XXXII. Per Christi mortem omnia omnium & singulorum hominum peccata, commissa contra moralem Legem & primum fedus, actualiter esse remissa. Et hoc esse æternum Euangelium.

XXXIII. Christum tantum satisfecisse pro peccatis contra primum fedus, non verò secundum ut incredulitatem. Eum non esse mortuum pro ullius infidelitate.

XXXIV. Christum tantum mortuum pro peccatis præteritis, antequam Euangelium reveletur peccatis. Pro peccatis post conversionem commissis Christum non mortuum, sed ea remitti per ejus continuam & jure sacrificium.

XXXV. Quemlibet pro peccatis contra secundum fedus satisfacere, nim. pro infidelitate: ita ut pro unius anni infidelitate homo ferat unius anni iram; & hanc esse totam satisfactionem quam Deus requirat, juxta illud; qui non credit, ira Dei manet super illum.

XXXVI. Neminem damnatum iri, nisi ob solam incredulitatem.

XXXVII. Gentiles qui nunquam audierint de Christo, tamen habere Euangelium. Nam quamlibet creaturam, Solem, Lunam, stellas, prædicare Euangelium hominibus: in ipsis revelatam esse cognitionem Christi crucifixi; & Remissionem peccatorum, si modò viderent eam.

XXXVIII. Gentiles qui pereant, perire tantum propter incredulitatem; quia non credant Euangelio quod habent.

XXXIX. Christum pro nemine acquisivisse vitam & salutem, ne quidem pro Electis. Nam non fuisse finem Dei, per adventum Christi acquirere amorem & vitam; sed ipsum Christum fuisse acquisitum per amorem, ut faceret nos amare, & redimeret nos ad amandum. Nam Christum venisse, non ut reconciliaret Deum homini, sed hominem Deo. Etiam si enim Christus proponat vitam & amorem: tamen non acquisivit eum, verum acquisitus fuit per eum.

XL. Christus venit in mundum, ut declararet amorem Dei erga nos; non ut satisfaceret Deo. XLI. Unctio illa, 1 Joh. 2, 20. una & eadem est cum the Christood of Christ.

XLII. Christum fuisse Legis præconem, ac vixisse in tenebroso ævo. Demum post adscensionem ejus prædicatum Euangelium.

XLIII. Christum mille annis visibiliter ut Monarcham terrenum regnaturum, destructis omnibus Imperiis.

XLIV. Et tunc, sublatis omnibus hostibus, Ecclesiam Judæorum & gentilium victuram in pace: omnes Christianos fore sine peccato, verbo, sacramento; & hos mille annos transituros in mundanis deliciis, quascunque creaturæ liberatæ à servitute sua præbere possint, generando liberos, edendo, bibendo, ludendo. XLV. Homines possunt servari sine Christo. Etiam Ethnicos servari, si colant Deum pro modulo suo, quanquam nihil audiverint de Christo. XLVI. Minimam veritatem plus esse, quàm ipsum Jesum Christum. XLVII. Christus per mortem suam liberavit omnes à temporali morte, quam peccatum Adami tantum meretur, acquirendo iis resurrectionem & viam veniendi ad patrem. Et sic mortuus est pro omnibus, aliter pro nullis.

XLVIII. Spiritus Dei non habitat nec operatur in ullis. Non est alius Spiritus qui operatur, nisi noster proprius. XLIX. Eundem Spiritum esse qui operatur in filiis inobedienciæ, & sanctificans corda fidelium. L. Esse perfectionem in hac vitâ non per verbum, Sacramenta, vel alias ordinationes Dei; verùm per experientiam spiritûs in ipso homine. LI. Hominem baptizatum Spiritu sancto nosse omnia, ut ipse Deus, quod sit magnum mysterium, & magnus Oceanus, qui non habeat fundum. LII. Siquis per spiritum sciat se esse in statu gratiæ, etiamsi eadem committat vel ebrietatem; Deum tamen non videre peccatum

M

catum

catum in eo. LIII. Sanctificationem non esse notam justificationis, & omnes notas ac signa Christiani status esse legalia & illegitima. LIV. Fideles non habere inhærentem sanctificationem, nec spirituales habitus gratiæ infusos in corda eorum, sed omnem sanctificationem eorum esse inhærentem in Christo, & propter hanc solam eos dici sanctificatos in Scriptura.

LV. Adamum etiam in statu innocentiae moriturum fuisse morte naturali, nec mortem esse fructum peccati in fidelibus. LVI. Imaginem Dei tantum consistere in facie hominis, tam in impiis quam piis. LVII. Adamum & homines in eo non amisisse imaginem Dei per lapsum, sed tantum incurrisse mortem temporalem, quæ protracta fuerit ad tempus, promisso Salvatore. LVIII. Non esse originale peccatum in nobis. Solum Adami peccatum fuisse originale. LIX. Peccatum Adami nemini imputari, nec quenquam propter id puniri.

LX. Nullum hominem magis esse spirituales altero, nec ullam talem internam differentiam esse inter hominem & hominem; omnem differentiam esse externam in verbo, quod ducat quosdam, & non alios. LXI. Omnes quibus prædicetur Evangelium, eo ipso immediatè & ex seipso posse credere. LXII. Non esse Liberum Arbitrium nec ad bonum nec ad malum, nec in statu naturæ, nec gloriæ. LXIII. Hominem posse resistere gratiæ; & gratiam quæ convertat unum hominem, non conversuram alterum. LXIV. Naturalis homo potest facere ea, quibus Deus annexit gratiam & acceptationem; & homines si pro extremo virium quærant gratiam, eam inventuros. LXV. Regenitos posse totaliter & finaliter deficere. LXVI. Moralem Legem nullum planè in fidelibus usum habere; non esse Regulam vitæ fidelibus, & fideles esse liberos à mandatis Legis. LXVII. Justificatos non per
fidem

fidem justificari, sed ob omni æternitate. LXVIII. Neque fidem, neque resipiscentiam, nec abnegationem sui, nec alia opera esse officium Christiani hominis. LXIX. Veram fidem esse sine omni dubitatione salutis; & qui dubitet, eum non credere.

LXX. T^o credere sive fidem propriè imputari ad justificationem, non verò Christi justitiam. LXXI. Doctrinam resipiscentiæ esse saluti animarum inimicam. LXXII. In Veteri federe Resipiscentiam fuisse medium obtinendi R.P. & R.P. secutam contritionem. Sed sub Euangelio aliter se rem habere. LXXIII. Equè possibile esse Christo peccare, ac fideli cuivis. LXXIV. Non debere esse dies jejuniorum sub Euangelio. LXXV. Deum non affligere suos propter peccata; & etiam si fideles peccent quantum possint, tamen est fons apertus in quo se abluant; nec propter peccata fidelium, sed infidelium, terram puniri. LXXVI. Fidelium non esse prospicere, ne peccent; Deo prospiciendum, si velit. LXXVII. Deum æquè amare suos propter bona malave opera, tam peccantes quàm benè agentes; nec quenquam æstimare meliorem propter bona, deteriolem propter mala opera. LXXVIII. Fideles non debere humiliari propter peccata post conversionem, & factum Petri ex infirmitate fidei ortum. LXXIX. Fideles non debere à Deo remissionem Peccatorum petere. Esse blasphemiam, si fidelis petat R. P. & Davidem in eo lapsum. LXXX. Abrahamum, cum negaret Saram esse uxorem suam, & aliud simularet, nihilominus perfectè sanctum & justum fuisse in conspectu Dei. LXXXI. Vocatos habere peccata in carne & conversatione, sed non in conscientia. Nam veram fidem in electis, & peccata in conscientia non magis consistere posse, quàm lucem & tenebras: & sic reconciliant Scripturas illas: *Si dixerimus, & c. 1 Joh. 1, 8. & qui natus est ex Deo, non peccat.*

LXXXII. Magnus Antichristus est mysticum illud corpus, quod opponit se Christo; non Papa Romanus, vel particularium virorum successio. Papa tantum est pars Antichristi. Quidam Antichristum faciunt eos, qui se opponunt erroribus Antinomorum; alii eos, qui negant Christum pro omnibus mortuum: alii Magistratum coercentem sectarios. LXXXIII. Animam hominis esse mortalem, ut brutorum; & mori cum corpore. LXXXIV. Animas fidelium dormire usque ad diem iudicii; nec capaces esse ullius actionis pro Deo, sed esse iis velut suaviter somniantibus. LXXXV. Corpora fidelium non resurrectura eadem; sed animas earum habituras alia corpora vel per creationem, vel per productionem ex materia. Homines nihilominus fore eosdem, quia anima eadem sit. LXXXVI. Infantes non resurrecturos: quia non sint capaces cognitionis Dei; ac per consequens, nec fruitionis. LXXXVII. Perfectionem & Resurrectionem, de qua agit Paulus *1 Cor. 15, 51. & seqq. ad 57.* fore in hac vita, & eo pertingendum ante mortem. LXXXVIII. Nullas sanctorum animas esse in cœlo, ubi Christus sit; sed cœlum illud fore vacuum usque ad resurrectionem mortuorum. LXXXIX. Nec resurrectionem, nec cœlum, nec infernum, nec Diabolum post hanc vitam esse. XC. Fore omnium, quæ unquam vixerint, brutorum resurrectionem. Quodlibet individuum cuiusvis speciei resurrecturum. Et hæc bruta victura in æternum in hac terra. XCI. Non esse infernum, nisi in hac terra; & hic infernus sunt legales terrores in hominum conscientiis. XCII. Non esse Ecclesiam Christi in terra, nec ministerium, nec Sacramenta, nec Euangelium, nec fidem; quia non sint dona visibilia, vel infallibilia. XCIII. Neminem damnari, nisi propter contemptum Euangelii; & neminem posse contemnere Euangelium, nisi quibus prædicetur, sicut Apostolorum tempore factum, per miracula.

XCIV. Puram prædicationem verbi, & sacramentorum administrationem, non esse notas veræ Ecclesiæ visibilis. XCV. Miracula debere conjungi cum Euangelio; & qui prædicant Euangelium, eos debere miracula edere. XCVI. Multos Christianos hoc tempore habere majorem cognitionem, quàm Apostolos; & ubi tempus venerit erigendi veras Ecclesias, tunc fore majora dona & majora miracula, quàm tempore Apostolorum; quia tunc Ecclesia tantùm fuerit in infantia sua. XCVII. Non nunc deberi constitui Ecclesias, prædicari verbum, administrari Sacramenta; sed expectandam Ecclesiam, & ad quodlibet tempus debere nos esse paratos, ac inquirere ex quovis peregrino quamlibet opinionem & doctrinam. Sanctos ac viatores ambulare in fumo templi, nec posse invenire Religionem. Ideo expectandum Spiritum, ut Apostoli fecerint. XCVIII. Esse salutem revelandam posterioribus temporibus, ipsis Apostolis ignoratam. XCIX. Brevi Deum suscitaturum Apostolos homines extraordinario spiritu & infallibilibus donis præditos: & hoc præcessurum ruinam Romæ.

C. In articulis fidei nihil certò esse credendum & statuendum, sed omnes debere habere libertatem conscientie & prophetie. CI. Scripturas nullibi loqui de Sacramentis, nec de nomine, nec de re. CII. Fedus, cujus sigillum circumcisio, tantùm habuisse temporales promissiones, ut terram Canaan. Fedus cum Abrahamo initum, nihil spirituale habuisse. Circumcisionem fuisse sigillum justitiæ fidei non aliis, quàm soli Abrahamo quatenus pater; non verò filiis ejus. CIII. Baptismus non esse signum vel sigillum gratiæ federalis. CIV. Pædobaptismus esse illegitimum & Antichristianum; & æquè licitum baptizare felem, vel canem, quàm infantem fidelium. CV. Æquè licitum esse transgredi ullum ex decem præceptis, occidere, furari, adulterium committere, quàm baptizare infantem.

CVI. Omnibus concionantibus discipulis, etiamsi ministri non sint, licitum esse baptizare. CVII. Etiam non baptizatos & privatos tamē posse baptizare & docere. CVIII. Miracula esse essentialē partem administrationis baptismi, de quo *Matth. 28, 19*. CIX. Nullos admittendos ad Cœnam, ne quidem sanctos & fideles, nec baptizandos liberos eorum, nisi sint in via Ecclesiasticâ. CX. Nullam Scripturam vetare, quo minus idem multoties baptizetur: nec magis hoc illicitum, quàm Cœnam iterare sæpius. CXI. Verba, *Hoc est corpus meum*, literaliter intelligenda. CXII. Recipientes Cœnam operto, ministrantes aperto capite esse debere. CXIII. Æquè necessarium esse membrum Ecclesiæ, ac Christi; nec quēquam posse salvari, nisi sit membrum Ecclesiæ. CXIV. Ecclesiam Anglicanam esse Antichristianam & Diabolicam, & absolute illicitum ministros ejus audire. CXV. Ecclesiam Romanam aliquando fuisse veram Ecclesiam, Anglicam nunquam. Unde probabilius sit Eccl. Romanam tueri veram doctrinam de Libero Arbitrio, universali Redemtionē, Peccato Originali, quàm Ecclesiam Anglicam.

CXVI. Vocationem & ordinationem ministrorum non esse de jure divino; sed ministrum fieri sicut mercator, Bibliopola, sartor & alii opifices. CXVII. Omne statutum stipendium pro ministris Euangelii, maximè tamen decimas, esse illicitas, Judaicas, Antichristianas. CXVIII. Ministros debere laborare & exercere munus aliquod, ne sint graves Ecclesiæ. CXIX. Non debere esse distinctum ordinem ministrorum, sed omnes qui dona habent, ordine, cæteris eligentibus, concionari, orare, baptizare. Et tunc quisque suâ vice minister, & loco ministri est. CXX. Omnes dies Christianis esse pares; nec magis nos alligatos ad diem Dominicam, quàm ad aliam. CXXI. Judaicum Sabbathum hodieque observandum. CXXII. Christianos

non

non teneri singulis septimanis constanter convenire, vel precari & concionari tanto spatio, juxta consuetudinem gentium. CXXIII. Cuilibet licitum prædicare Evangelium. CXXIV. Licere feminis concionari; cum habeant dona ut viri. CXXV. Partem libertatis Christianæ esse, non audire proprium ministrum, sed ubi libeat, & à quo plus commodi speretur. CXXVI. Illicitum colere Deum in consecrato loco, & ubi Idololatria exercita; velut in templis. CXXVII. Concionandum & dona exercenda sine studio prævio & præmeditatione; nec cogitandum, quid dicas antequam dicas: quia Spiritus eo momento revelabit. CXXVIII. Non opus esse eruditione humanâ, vel lectione authorum. Omnes libros & eruditionem excindendam. Quod tanta volumina scribunt, & eruditionem adeo extollunt, ex inopia spiritus fit. CXXIX. Quædam mulieres illicitum putant quenquam audire concionantem publicè vel privatim; quia non debeant esse similes illis apud Timotheum mulieribus, 2 Tim. 3. 6, 7. *Semper discite, & nunquam ad cognitionem venientibus.*

CXXX. Planè illicitum esse concionari tanquam in Ecclesia, sed eatenus licet, si concioneris ut expectans discipulus. Id est, Christianis non licet concionari positivè, ponendo & asserendo certi quid; sed tantùm conferendo, arguendo, disputando. CXXXI. Illicitum Cœnam recipere, ubi ulli præsentibus impii. CXXXII. Sic illicitum precari, ubi impii. CXXXIII. Sic illicitum precari etiam privatim cum illis, qui non sunt membra veræ Ecclesiæ, sed Anglicanæ. CXXXIV. Utcunque licitum sit conferre & loqui cum omnibus: tamen illicitum esse cum illis, qui non sunt ejusdem opinionis (etiamsi cætera pii sint, & membra Ecclesiæ alicujus) vel ante cibum orare. CXXXV. Illicitum esse precari cum aliis utcunque piis & ejusdem opinionis, publicè privatimve, nisi tales

les personæ habeant infallibilem spiritum, ut Apostoli. Hæc opinio admodum invalescit, & multi omnes in Ecclesia preces omittunt, tantum differentes & loquentes ad populum. CXXXVI. Christianos non teneri constanter qualibet die orare, stato tempore, manè, vesperi, sed cum Spiritus movet eos; etsi multis septimanis non sentiant instinctum, tamen non esse orandum. CXXXVII. Impiis planè non esse orandum. CXXXVIII. Cantiones sacras & Psalmos Davidis non esse canendos. CXXXIX. Cantiones, quas Christiani debeant usurpare, esse hymnos ab ipsis compositos proprii spiritus ductu; & eos pro specialibus occasionibus esse canendos in Ecclesia, cæteris silentibus.

CXL. Agapas, cum quibus Cœna celebranda, esse perpetui juris, & sola membra Ecclesiæ iis interesse debere. CXLI. Regimen Ecclesiæ esse merè civile. CXLII. Sex septemve unitos federe Ecclesiastico ut membra, habere absolutam potestatem clavium, & omne regimen in seipso, nec ulli classi Synodove subesse in ulla re. CXLIII. Presbyteriale regimen esse falsum Prophetam & bestiam in Apocalypsi, & tertiam partem Romæ. CXLIV. Esse hoc tempore visiones & revelationes, aliis magis frequentes, & in populo Dei fore communes paulò post. CXLV. Donum miraculorum non cessasse hoc tempore, & quosdam in baptizando ac alibi fecisse miracula, & populo Dei donum illud brevi restitutum iri. CXLVI. Ungere ægros oleo per Presbyteros orantes & manus imponentes, esse ordinationem Ecclesiæ pro membris ejus & eorum sanatione. CXLVII. Ordinario hoc tempore Christianos cum Paulo in tertium cœlum rapi, & audire ineffabilia. Nec benè certos fidei suæ esse, qui non hoc experti sint.

CXLVIII. Magistratui nihil negotii cum Religione esse debere, & rebus Ecclesiasticis; sed civilia tantum curanda. CXLIX. Idololatriam esse, exspectare formam colendi

lendi Deum ab hominibus, Parlamento, Synodo. CL. Quosque errores Ecclesia in hominibus fert, non excommunicando, eosdem & Magistratus ferre debet non puniendo.

CLI. Populum posse à Parlamento rationes exigere; & illud ad rationem factorum adigere. CLII. Si quod Deus mandat, etiam Magistratus mandet; Christianus non debet facere id, quia Magistratus mandat.

CLIII. Tota terra sanctorum est, & omnia iis communia: & sancti debent bona divitum sibi vindicare. CLIV. Licet viro uxorem dimittere propter aliquod vitium accidens; & virum in ea re summum iudicem esse. CLV. Bigamiam simultaneam esse licitam. CLVI. Liberos non teneri obedire parentibus impiis. CLVII. Parentes non debere catechizare liberos suos, docere eos legere Scripturam, precari; sed debent eos Deo docendos committere. CLVIII. Religio non est defendenda gladio. Ipsa se defendet. CLIX. Illicitum est pugnare pro Legibus & Libertate. CLX. Illicitum est pugnare, vel occidere quenquam. Imò ullam creaturam occidere in usum nostrum, est illicitum. CLXI. Idololatria est uti precibus præscriptis. CLXII. Illud Davidis: Vermis sum, & non homo; literaliter intelligendum. Imò eum & hominem & non hominem fuisse, in eodem literali sensu. CLXIII. Scripturam tantum unius fidei meminisse.

CLXIV. Quidam sectariorum Londini putant in Suffolcia Prophetam suscitatum iri, qui prædicaturus sit æternum Evangelium, eumque tantum exspectare vocationem ex cælo. Hunc exspectant quotidie, tanquam illum Prophetam, 1 Joh. 25. Propheta distinctus à Christo & Eliâ, est ille vir Suffolcius. CLXV. Non posse consistere cum bonitate Dei, damnare creaturas suas in æternum. CLXVI. Deum Patrem regnasse sub Lege, Filium sub Evangelio; & nunc utrumque regnum tradere Sp. Sancto, eumque effusum

N

iri

iri in omnem carnem. CLXVII. Fore generalem redemptionem, qua omnes Deo reconcilientur & salventur. Tantum eos qui nunc credant & sancti sint, gradu perfectionis superiores fore cæteris. CLXVIII. Illicitum esse Christianum Magistratum gerere. CLXIX. Omnes creaturas in Adamo amisisse tantum, quantum homines.

CLXX. Christum non acquisivisse homini vitam & salutem, sed tantum talem vitam, qualem quævis creatura cum eo habet. Nam secundum Adamum non acquisivisse homini vitam æternam. CLXXI. Euangelium spectare ad omnes creaturas; & hoc esse cum dicitur: Euntes docete omnem creaturam. CLXXII. Directorium cultus esse contra secundum præceptum, & vitulum Jeroboami. CLXXIII. Nullum jam esse in inferno, nec fore usque ad diem judicii, Nam Deus non punit primo, deinde judicat. CLXXIV. Fidem non esse supernaturale quid. Nam videre nos sufficientes rationes, cur aliquid credendum sit. Credere aliquid absque ratione, stultorum est. CLXXV. Legis transgressio non punitur æterno igne, & in inferno; sed Evangelii inobedientia. Si Lex: Ergo Christo in inferno moriendum fuisset pro nobis. CLXXVI. Si amor Dei tantum est erga quosdam; ergo non infinitus. Adscribere præteritionem quandam Deo, est blasphemare nomen ejus. CLXXVII. Formulam baptismi: *Baptizo te in nomine Patris*, esse inventionem & traditionem hominum, non mandatum Christi. CLXXVIII. Loca *Matt. 28, 19. Mar. 16, 15.* non de baptismo aquæ, sed doctrinæ, intelligenda: & baptismum aquæ tantum in nomine Christi factum. CLXXIX. Uniformitatem in externo cultu esse Antichristianam, & partem mysterii iniquitatis. CLXXX. Spiritualem Ecclesiam doceri per unctionem, carnalem per concilia. Tres duosve Christianos idem auxilium Sp. S. habere, ac Synodum maximam, &c.

Hic

Hic est brevis catalogus præcipuarum hæresium & errorum, qui in Anglia hodie, inter illas regni turbas, vigent; prout à *Thoma Edoardo*, Londinensium Pastore, nupero libro cui titulum *Gangrænæ* fecit, exponuntur. Jam narrationes quasdam, ex eodem authore petitas subjungemus de horrendis sectariorum blasphemis, quas hinc inde eructant.

Londini mulier quædam multis audientibus dixit, mendacia esse in Scriptura; & homines ex Scriptura idolum facere. Locum *Gen. 6, 6.* mendacem esse. Alius dixit, se historiam Noachi irascentis Chamo propter conspectam nuditatem, confutaturum. Nam non veram historiam recenseri, sed aliud quid, quod commemoretur in libro cui titulus: *The Wandrinus Knight.* Cumque civis quidam regeret: Spero te non comparaturum illum vanum librum cum Scripturis; Imò verò, *inquit ille*, ea Scriptura æquè bona est, ac *Mosis.*

Mense Febr. 1646 quidam Cozen Rochestriæ in Cantio dixit, Jesum Christum esse spurium; & si nunc esset in terra, ob multa quæ olim egerit, pudore suffusum iri. Hæc cum idoneis testibus probata fuissent, in carcerem coniectus, & iterum sine pœna dimissus fuit, ac jam hæreticorum receptor est qui eò ex urbe confluunt. Circa idem tempus quidam Cats cum sociis suis Essexiam peragravit baptizans & submergens multos. Billericeæ finitâ concione, circumstantium ministrum, & cum quæstionibus ineptis vexant. Cumque minister eos ad se domum suam invitaret, ibi se satisfacturum dubiis promittens, ipsi in templo exclamare & vociferari: Eum non prædicasse liberam gratiam. Et subsumus, inquirunt, Antichristo. Antichristi ordo est primò baptizare, dein docere, tertio credere; Christi verò docere, credere, baptizare. Et sic occasionem sumserunt publicandi errores suos de universali gratia & aliis

capitibus. Pædobaptismum variis modis exagitant, nunc felem, velut infans baptizandus esset, fasciis involvendo, ac convocando vicinos ad baptismum. Quibus collectis, repente quis contra Pædobaptismum concionari incipit. Multas vetulas, mediâ hyeme fluminibus submerferunt, cum vitæ periculo; suntque haud paucæ eo modo extinctæ. Iuvenulas silentio noctis ex ædibus paternis abductas, rebaptizant. Si quis contra eos scribat, eum statim omnibus calumniis proscindunt. Prynium deteriorem faciunt Laudo. Aliquando commenti sunt Th. Edoardum mortuum, Calamium brachium fregisse, Twissum moribundum jacere. *Videte*, inquebant, *judicia Dei!* Planè fuerunt contra Presbyteria. Quidam Anabaptista dixit, se priùs cælum & terram conflagrantes visurum, quàm ut erigantur Presbyteria. Alius: hoc ex articulis fidei suæ esse, intra septem annos nomen Presbyteriorum ne quidem auditum iri in Anglia. Alius: se sperare Presbyteria æquè conculcata fore, ac Episcopos. Alius: Si ita persequantur sanctos, tum aliud quid agendum fore. Manifestè jactant, debellatis Cavalleriis se Presbyterianos & Scotos deleturum.

12. Nov. 1645. circiter LXXX Anabaptistæ Londini Agapen in domo quadam celebrarunt. Modus hic fuit. Initium à precibus factum. Iis finitis, omnes seorsim in genua procubuerunt, & quidam singulis, viris feminisque, manus imposuit, precatus ut reciperent Spir. Sanctum. Scopus est, omnes qui post impositionem manuum receperint dona, eos in Provincias mittere, & in plateas, ac ad Parliamentum. Sed hanc missionem paululum differunt, visuri interim rerum suarum successus. Cùm mentio incidisset cujusdam Pauli Best, qui ob Arianismum in carcerem est conjectus, quidam Independens minister respondit: Carcerem nihil profuturum. Cum regeret alter:
Quid

Quid ergo faciendum, si hic Arianus Ecclesiam colligat? Respondit: urge eum argumentis; coërcens potestas alia non est sub Euangelio. Objiciebatur locus *Deut. XIII.* Responsum: Christus hoc sub Euangelio mitigavit. Adulterium sub Lege erat capitale: sed Christus adulteram dimittit. Denique eò res devenit, ut etiam Papistarum Idolatriam tolerandam palàm jactent. Quidam civis Londinensis servum habuit petentem dimissionem. Interrogatus, quare? respondit: Se velle frui libertate conscientiae. Interrogatus, in quo? Nolo, inquit, imposterum catechizari. In Bedfordia cum minister quidam resipiscenciam urgeret, mulier in concione surrexit, & dixit: eum concionari mendacia ac falsas doctrinas. Colcestriae ministro quodam contra schisma concionante, sectarius clarâ voce exclamavit: O quantus hic Diabolus est! quantus hostis populi Dei! Est ex Diabolo natus, concionatur blasphemias!

Southamptoniæ quædam Anabaptista mulier somniavit Christum sibi visum, ab eo se perfumatum; & interdictum sibi, ne infantem suum baptizaret. Paulo post insana facta, exclamavit se videre & odorari Diabolum, sulphur, picem, ignes. Quidam Web homo novæ Lucis, dixit se gratias agere Deo, quod nunquam confisus fuerit Christo crucifixo; neque se credere eum esse filium Dei: vel Scripturam verbum Dei; verùm humanam inventionem, ineptam quæ sit regula fidei & vitæ. In confirmationem hujus dixit: Scripturam esse aureum vitulum, & æneum serpente, qui Regem contra Parl. Parlamentum contra Regem, regnum contra regnum excitet: nec unquam benè in mundo fore, quamdiu non ille serpens æneus comminuetur. Interrogatus, quid de Resurrectione mortuorum statuatur, dixit: Non magis homines resurrecturos quàm bruta, nec aliam se animam habere quàm corpus. Spiritum

tum tamen quendam esse in piis & impiis, qui ad Deum revertatur. Idem non agnoscit ullum locum pro piis vel impiis, non cælum, non infernum, non Diabolos alios, præterquam quos ipsi sibi homines faciant. Illicitum esse arbitratur in hominis usum ullam creaturam occidere. Ex Anabaptista factus est Atheista. Rigidus Independentens est, ac brevi sperat futurum, ut omnes Independentes sint ejusdem secum opinionis. Nam unum tantum gradum ipsis deesse ad novum illud lumen & veritatem. Scotos vocat Babylonicam bestiam, & regimen Presbyteriale, Sacerdotum monopolium. Alius quidam Idiota seduxit quinque filias unius viri, & eas rebaptizavit, ac sine parentis consensu nupsit. Alia Mulier volens rebaptizari, vestes suas exuit, ac coram immerfore nuda constitit. Interea dum preces recitabantur, naturam suam utrâque manu obtexit. Quod cum Anabaptista videret: Incongruum est, inquit, ut tu manus tuas demittas, cum Christus eas & cor in cælum erigi præceperit. Sed ipsa pudore confusa, renuit; & sic rebaptizari non potuit. Mense Julio 1645. apud Ashfordiam in Cantio novem mulieres in fluvio quodam demersæ & baptizatae sunt. Quædam ter fuit immerfa, quoniam aquas metuebat, sic ut totum corpus iis objectum non esset. Tertiâ vice parùm abfuit, quin suffocaretur. Ibidem senex quidam submersus, cum emerisset: Per Dei pedes, inquit, parùm abest, quin suffocassetis me. Mulier ægra à quodam sectario Guilh. Kiffin post manuum impositionem oleo inuncta fuit. Valetudine receptâ, in congregationem venit; & coram populo: Medici, inquit, me deseruerant. Sed frater Kiffin & patientia me inunxerunt; & sic subito convalui. Rogo, ut gratiæ Deo pro me agantur. Idque factum est.

Alicubi Judaicum Sabbatum in usum revocarunt, fenestris clausis. Colcestriæ ipsum Judaismum propagant, &
Pro-

Profelytos faciunt. Quidam Henricus Denne, Anabaptista & Arminianus, Elfleia in Cantabrigiensi agro, omnem Psalmorum decantationem abrogavit. Post concionem provocat eos quibus non satisfactum, ad disputationem; & illi objiciunt contra ea quæ dixit. Dicit æternum Euangelium hoc esse, quod Christus pro omnibus mortuus sit. Alius Erbury Sectæ Quærentium, Edmundiburiæ concionans dixit inter alios errores: Paulò post Deum Apostolicos viros excitaturum, qui extraordinarium concionandi donum habituri sint; & tunc secuturam ruinam Romæ. Loquitur contra collectionem Ecclesiarum & Anabaptismum, dicens; debere nos exspectare adventum spiritûs, ut Apostoli fecerint. Sicut enim Israëlitæ in deserto habuerint mel & manna, sed non circumcisionem neque Pascha; sic nos habere multas dulces consolationes, colloquia, preces, sed non ministerium & Sacramenta. Tandem, collapsâ Româ, fore novum cælum, novam terram, novam Jerusalem. Idem Northamptoniæ dixit; Scripturam esse incertam, & non posse nos ei fidem nostram superstruere; quia tot discrepantia ejus exemplaria sint.

Quidam Nicolaus Londini multas blasphemias eructavit; ut, Deum esse authorem peccati; & omnia mendacia ex ore Dei fluere. Neminem ob ullum peccatum damnari; sed tantum, quia sic Deo placeat. Alius ad Grenhillum dixit: æquè licitum esse baptizare canem, ac infantem. Katarina Chidlei multos ad Brownismum seducens, acerrimè invec̃ta est in Grenhillum & alios, qui conveniat in locis ubi Idololatria fuit exercita. Ad quam Grenhill: Hoc nimirum vis, illicitum esse colere Deum in loco ad Idololatriam sub nomine alicujus Sancti secreto. Sed vide, tota Anglia fuit consecrata Georgio, Andrea Scotia, aliæ regiones aliis sanctis; & sic, juxta te, illicitum erit Deum in Anglia vel alibi colere. Marshal, homo ex plebe, in præsentia

sentia civium quorundam Londinensium sustinuit, Paulum, cum ad *Rom.* 7. conqueritur de corpore mortis, novitium fuisse, nec intellexisse Christum in promissionibus: & se melius intelligere mysterium Dei in Christo, quàm Paullus. De scripturis (dicebat) non aliud existimandum, quàm de aliis scriptis humanis. Quemlibet pro suo ingenio & iudicio scripsisse. Tum dixit: Scriptura est vitulus aureus, circa quem saltatis. Idem esse infernum negat; & omnes salvandos statuit, sive boni sint sive mali; imò omnes omnino creaturas, quæ se ad Deum convertant. Infernum nihil aliud esse, nisi terrores Legis in hac vita. Scripturam plenam esse contradictionum. Illicitum ullam creaturam occidere; quia habeat vitam à Deo.

27. Febr. 1644. quidam schismaticus Londini prædicavit; Christum non magis esse Deum, quàm se vel alium hominem. Quod cum pii viri audirent, metuentes ne domus ad tales blasphemias corrueret; festinanter ad sua concesserunt. Clemens Wrighter, Antiscripturista, Quæstionista, Scepticus & Atheista, princeps est eorum, qui negant Scripturas esse verbum Dei, sive in originali, sive in versionibus spectetur: nec fidem ei superstruendam. Idem negat animam hominis esse immortalem; & cum homo excedit, tum totum ejus dormire dicit, usque ad Resurrectionem. Non aliam fidem Scripturis deberi, quàm humanam; sicut credamus historiam Henrici VIII, vel alterius Regis. Negat esse ministerium, fidem, Euangelium, nisi quis possit demonstrare se æquè immediatam vocationem ac Apostolos habere. Idem dicit, neminem posse damnari, nisi propter rejectum Euangelium. Neminem rejicere Euangelium, nisi cui illud prædicetur, ut tempore Apostolorum factum, & miraculis confirmetur.

In *Lincolnia*, *Ely*, *Hartfordia* sunt mulieres quæ concionantur, & nonnullas etiam baptizare dicunt. Londini singulis

gulis septimanis docent. Exemplum hoc esto. *Mense Decembri 1645 Londini mulier plebeia concionata est. Primo dixit ad circumstantes: Si quis habet verbum exhortationis, loquatur.* Tacentibus cunctis, perrexit; & : *Nunc est (inquit) tempus illud, quo impletur quod Deus promisit: Effundam spiritum meum in ancillas meas, & prophetabunt.* Tum precibus recitatis, quæ per dimidiam horam durabant, ad textum venit, qui erat: *Si diligitis me, custodite præcepta mea.* Finitâ concione dixit: *Si quis habet, quod objiciat contra ea quæ dicta sunt; loquatur.* Ad quæ dicta mulier alia surrexit, & varia protulit; sed à circumstantibus aliquoties interturbata fuit, ita ut desistere cogeretur, cum multâ prioris mulieris imprecatione, quòd Legatos Dei turbarent. Ad quæ concio: *Vosne Legati Dei?* Denique tam horribilis confusio ibi fuit, ut satis dici non possit. Et hæ muliebres conciones refertæ erant multis damnandis blasphemis. 1. Non consistere cum bonitate Dei, ut quisquam damnetur. 2. Deum Patrem regnasse sub Lege, Filium sub Euangelio; nunc verò Sp. S. regnaturum & effusum iri in omnem carnem. 3. Forè universalem instaurationem & salutem omnium. 4. Christum pro omnibus mortuum. Dicunt se esse in deserto, expectantes effusionem Sp. S. Soror quædam interrogavit: *quanam autoritate concionarentur?* Respondum: *Se non concionari, sed tantùm dona exercere. Nam neminem in mundo nunc potestatem concionandi habere.* Interrogata: *quâ autoritate se exercent?* Respondit: *Ex 1 Pet. 4. 10, 11. & ad Ebr. 10. alter alterum exhortetur. Mal. 3, 16. & Tit. 2. 3, 4. Senior mulier doceat juniorem.* Præterea dixit, sibi in animo fuisse tantùm ad sui sexus compares dicere. Postea gloriam Dei evicisse, ut etiam alios auditores admitteret. Interrogata: *quid de baptismo Simonis magi, Ananix & Sapphiræ statuatur?* Respondit se dubitare, an legitimè fecerint qui eos baptizarunt. In Cantio Brasteedi,

O

mulier

mulier concionatrix est, & ibi quoque panem frangunt. *Quidam civis Londinensis* retulit: In sua familia quatuor tantum homines esse, & singulos peculiarem Religionem sequi. Se esse membrum Eccl. Anglicanæ: uxorem ex secta Quærentium: ancillam Anabaptistam: servum in Ecclesia aliorum circiter xxiv, qui convenient & exercent dona: sed nullos Psalms decantent, abominentur auditionem ministrorum, nullos dies precum vel jejunii observent. *Mense Julio 1645 Colcestriæ in Essexia* quidam sectarii dixerunt diem judicii extremi, magno cum terræ motu, paullo post venturum. Ideo nullus eorum sibi in hyemem prospiciebat: sed omnis cura & consultatio erat de itinere Hierosolymam versus suscipiendo, ut ibi in cælum transferrentur. Quædam mulier sectæ Quærentium ad hoc iter sollicitata; respondit: Se non esse paratam ad tam longum iter. Alii Londinum iverunt ad Judæum quendam, qui eos de via Hierosolymam ducente, instruxit, ac quid fugiendum faciendumve edocuit. *Paulus Hobson* sartor, & unus Anabaptistarum, qui confessionem subscripserunt, contra vitam Christianam sic concionatus est: *Olim æquè legalis eram, ac quisquam vestrum esse potest. Nulla dies abiit, quin mane, vesperi, ante, post cibum precarer, & peccata mea ad eò deslerem, ut fere oculos perdiderim. sed certus sum, cum omnia hæc facerem, me ne Jota quidem Dei habuisse. Knowlius* Novâ Angliâ ob errores proscriptus in Veterem venit, & ibi publicè docuit: *Usus præscriptarum Liturgiarum esse Idolatriam, & omnes qui iis utantur, certò damnatum iri.* Pro mortalitate animæ editus est liber incerti authoris (sed putatur esse Clementis Wrighter, ut Th. Edoardus tradit) titulo: *Mans Mortalitie.* Præcipua argumenta sunt ex Gen. 3, 19. Eccl. 3, 10. *Quidam Antinomus* in pulpito exclamavit: *Apage Legem, quæ homini pedes amputat; & postea eum hortatur, ut ambulet.* Pagit f. 97. *Brownistæ* dicunt orationem

tionem Dominicam æquè Deo exosam, ac Judæis carnem suillam. Idem f. 67. Cujusdam *Wilkinsoni* Brownistæ discipuli eò insolentiæ venerunt; ut se Apostolis Petro ac Paulo æquarent, ac pro Apostolis haberi vellent. f. 69.

Pars disputationis inter sectarium & pium ministrum.

Sectarius: Christus satisfecit tantùm pro peccatis contra primum fedus, *Heb. 9, 15.* *Orthodoxus:* An ergo non sunt peccata contra secundum fedus? *Sect.* Tantùm infidelitas. *Orth.* Quis ergo satisfecit pro infidelitate? *Sect.* Quilibet homo pro ea satisfacit: quia qui non credit in Filium, ira Dei manet super eum. *Orthod.* Ergo omnes gentiles salvantur, quia ipsis peccata contra primum fedus remissa sunt; & contra secundum nunquam peccarunt, quippe nunquam ipsis revelatum. *Sect.* Ethnicis Christus & Euangelium in creaturis prædicatur, *Col. 1, 23.* si modò habeant oculos ad videndum illa mysteria. Superiori anno apud Bathoniam & Bristoliam hæ duæ opiniones inter Anabaptistas, tanquam gloriosum lumen, ortæ sunt. 1. Christi humanam naturam æquè ac nostram, peccato Originali corruptam. 2. Unam tantùm Deitatis personam esse.

De moribus Sectariorum.

Sectarii Angli habent omnes proprietates desperatissimorum hæreticorum. Quando propter scelera doctrinæ & vitæ ad partes vocantur, cum Donatistis nil nisi persecutionem sanctorum & fidelium exclamant. Adoriuntur orthodoxos vi minisque; suos in cælum extollunt, aperto J. C. & Apostolorum vilipendio ac contemptu. Auditum à nonnullis; hunc illumve Apostolos præcellere: Ipsum Jesum Christum, si in terram reverteretur, vix melius